

Hoofdstuk 4: “Zeventig weken zijn bepaald” – waartoe?

Volgens de boodschap die de engel in antwoord op het gebed van Daniël mocht doorgeven, had de HEERE “zeventig zevens afgesneden” om gedurende die periode zeven doelen te bereiken. De overtreding zou worden gesloten, de zonde verzegeld, de ongerechtigheid verzoend, eeuwige gerechtigheid aangebracht, gezicht en profetie verzegeld. een heilige der heiligen gezalfd en Jeruzalem herbouwd (Dan. 9:24-25).

Overtreding sluiten

In de Bijbel houdt het woord “overtreding” verband met een gebod of een wet. Wanneer de mens iets doet wat hem is verboden, of iets nalaat dat hem is geboden, is er sprake van overtreding. De brief aan de Romeinen zegt:

“U die zich op [de] wet beroemt, onteert u God door de overtreding van de wet?” (Rom. 2:23). “Waar geen wet is, is ook geen overtreding” (Rom. 4:15)

Adam “overtrad” door de vrucht van de boom der kennis te eten, terwijl God had gezegd dat hij dat niet mocht doen (Rom. 5:14). De wet van Mozes is door engelen gegeven (Hand. 7:38,53; Gal. 3:19) en elke overtreding van die wet werd rechtvaardig bestraft (Hebr. 2:2).

Wanneer de HERE zegt dat Hij “de overtreding zal sluiten” (Dan. 9:24), dan kan dit betekenen dat Hij ervoor zal zorgen dat niemand nog enige wet overtreedt. Wanneer iedereen zich aan de wet houdt, is de overtreding uitgebannen. Maar wanneer God “de overtreding sluit” kan dit óók betekenen dat Hij de mensheid niet langer beoordeelt op grond van een wet. Wanneer gehoorzaamheid aan een opgelegd gebod niet langer als beoordelingsmaatstaf gehanteerd wordt, is de overtreding afgesloten. Immers, “waar geen wet is, is ook geen overtreding” (Rom. 4:15).

Een periode waarin iedereen zich aan Gods wet hield is er in de geschiedenis nooit geweest. Maar bij het sterven van Christus brak er een tijdperk aan waarin de wet niet langer functioneerde. We lezen immers in de Bijbel:

“Want de wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden” (Joh. 1:17) “Wij stellen vast, dat een mens gerechtvaardigd wordt door geloof, *zonder werken van [de] wet*” (Rom. 3:28). “*U bent niet onder [de] wet, maar onder [de] genade*” (Rom. 6:14). “Want de genade van God, heilbrengend voor alle mensen, is verschenen” (Tit. 2:11). “Maar nu zijn wij *van de wet vrijgemaakt*, gestorven aan dat waarin wij gevangen waren” (Rom. 7:6). “Want Christus is *[het] einde van [de] wet tot gerechtigheid voor ieder die gelooft*” (Rom. 10:4). “Want Hij is onze vrede, die die beiden één gemaakt en de scheidsmuur van de omheining weggebroken heeft, toen Hij in zijn vlees de vijandschap, *de wet van de geboden [die] in inzettingen [bestaat]*, te niet gedaan had, opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou

scheppen, vrede makend, en die beiden in één lichaam met God zou verzoenen door het kruis, terwijl Hij daardoor de vijandschap gedood heeft” (Efe. 2:14-16). “Want er is enerzijds *een afschaffing van [het] vroegere gebod* wegens zijn zwakheid en nutteloosheid (want de wet heeft niets tot volmaaktheid gebracht), en anderzijds [de] invoering van een betere hoop, waardoor wij tot God naderen” (Hebr. 7:18-19)

Uit zulke teksten blijkt, dat de HERE door het kruis de overtreding heeft gesloten. Sinds de dood van de Messias beoordeelt Hij gelovigen niet langer op grond van hun houding ten opzichte van een wet¹⁷. Het gebod is afgeschaft en de wet is te niet gedaan.

Zonden verzegelen

Het tweede doel van de “zeventig weken” dat in Dan. 9:24 wordt genoemd, is de voorzegging dat God “de zonden zou verzegelen”. Van dit stukje tekst bestaan er in de handschriften verschillende varianten. Volgens de ene variant zei de engel tegen Daniël, dat de HERE de zonden (meervoud) zou verzegelen. Volgens de andere variant zei hij, dat God de zonde (enkelvoud) zou *beëindigen*. De eerste variant vinden we in de Statenvertaling, terwijl moderne vertalingen de tweede variant volgen. Het Nederlands Bijbel Genootschap schreef: “om... de zonde af te sluiten”. Het woord dat met “zonde” is vertaald betekent: “doelmissing”. Voor misstappen, opstandigheid, onreinheid of overtreding gebruikt de Bijbel andere woorden.

Het verschil tussen “verzegelen” en “beëindigen” is minder groot dan het lijkt. Wanneer een bron wordt “verzegeld” of wordt “dichtgestopt”, kan er geen water meer stromen (vgl. Lev. 15:3, Hoogl. 4:12). Als sterren “onder een zegel weggesloten” zijn, kunnen ze niet meer stralen (Job 9:7). Wanneer de HERE noodweer over het land brengt, wordt “de hand van alle mensen verzegeld” (Job 37:7). Ze kunnen dan niets meer doen en zich alleen nog maar verschuilen. De boodschap van een verzegeld boek is toegesloten (Jes. 8:16, 29:11; Dan. 12:4,9).

Een boeiende passage uit het boek Job werpt licht op het “verzegelen van de zonden”. Job beklagde zich bij God en vroeg aandacht voor zijn nood. Hij zei:

¹⁷ Er bestaat misschien verband tussen de boodschap van de engel (“Zeventig weken zijn bestemd... om de overtreding te *sluiten*”, Dan. 9:24) en de boodschap van de Here Jezus aan Zijn tijdgenoten: “Maakt ook u de maat van uw vaders *vol*” (Matth. 23:32). Door niet alleen de profeten te doden, maar ook de Messias te verwerpen en te kruisigen, maakte Israël de maat van haar overtreding vol. Wanneer de maat van iets vol is, kan er niets meer bij en wordt dat “iets” afgesloten. Toch vervulden de tijdgenoten van de Here Jezus het raadsbesluit van God (Hand. 2:23, 4:28, 13:27). Het kruis werd de plaats waar God de mensheid haar overtredingen *niet* zou toerekenen (2 Kor. 5:14-15, 19) en waar het volmaakte zondoffer werd geslacht (Heb. 9:26).

“Och, of Gij mij in het dodenrijk wilde versteeken,
mij verbergen, totdat Uw toorn geweken was;
dat Gij mij een tijd steldet en dan weer aan mij dacht.
Als een mens sterft, zou hij herleven?
Dan zou ik hoop hebben al de dagen van mijn zware dienst,
totdat mijn aflossing zou komen.
Gij zoudt roepen, en Ik zou U antwoorden,
naar het maaksel uwer handen zoudt Gij verlangen.
Dan zoudt Gij, al teldet Gij mijn schreden,
geen *zonde* bij mij waarnemen,
mijn overtreding zou in een buidel *verzegeld* zijn,
en mijn ongerechtigheid zoudt Gij *toepleisteren*” (Job 14:13-17).

Het wonderlijke van deze verzuchting is, dat de HEERE Jobs verlangen heeft vervuld. De Messias werd verborgen in het dodenrijk, maar God heeft aan Hem gedacht en Hem op de Paasmorgen uit het graf geroepen. Door Zijn dood aan het kruis werd de overtreding “in een buidel verzegeld”, en door Zijn opstanding is “de ongerechtigheid toegepleisterd”. En de Messias is de Eersteling van hen die ontslapen zijn (1 Kor. 15:20). Ook Job zal dus eens door God worden geroepen en in zondeloze toestand mogen opstaan uit zijn graf.

Door Christus heeft God de zonde een halt toegeroepen. De Messias is “het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt” (Joh. 1:29,36). Jezus, onze Heer, is “overgegeven om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging” (Rom. 4:25). “Want zoals door de ongehoorzaamheid van de ene mens [Adam] de velen tot zondaars zijn gesteld, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van de Ene [Jezus Christus] de velen tot rechtvaardigen gesteld worden” (Rom. 5:19). De gehoorzaamheid waarover in dit vers wordt gesproken, was de bereidheid van de Messias om zich op te offeren, naar het kruis te gaan en voor de mensheid te sterven (Fil. 2:8). Hij heeft “de reiniging van zonden tot stand gebracht” (Hebr. 1:3). “Door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden” (Heb. 10:14). De Messias is “één maal geopenbaard, om in [de] voleinding van de eeuwen <de> zonde af te schaffen door het slachtoffer van Zichzelf” (Heb. 9:26, Griekse tekst). Aan de gemeente van Korinthe schreef Paulus: “Als Christus niet is opgewekt... dan bent u nog in uw zonden... Maar nu, Christus *is* opgewekt uit [de] doden, als eersteling van hen die ontslapen zijn” (1 Kor. 15:17,20).

Bij het “verzegelen” of “afsluiten” van de zonde(n) mogen we dus aan de opstanding van Christus denken. De “tweede mens”, dat wil zeggen: de tweede en definitieve mensensoort, waarvan de Messias door Zijn opstanding de eersteling is en die niet uit de aarde is maar uit de hemel (1 Kor. 15:45-50), is zondeloos en onvergankelijk. “Wij

weten dat ieder die uit God geboren is, niet zondigt” (1 Joh. 5:18). Ook in dit opzicht “neemt God het eerste weg om het tweede te stellen” (Hebr. 10:9).

Ongerechtigheid bedekken

Binnen “zeventig weken” zou de HEERE ook “de ongerechtigheid verzoenen” (Dan. 9:24, SV). In de Hebreeuwse tekst staat: “de ongerechtigheid bedekken” (*kaphar*). Zoals Noach de romp van de ark van binnen en van buiten met “pek” bedekte om die waterdicht te maken (Gen. 6:14), zo zou God de ongerechtigheid bedekken.

Het woord *avon*, dat in Dan. 9:24 met “ongerechtigheid” is vertaald, betekent verdorvenheid, verdraaiing, slechtheid, kwaad in de morele zin, misdrijf. Een “overtreding” kan men in onwetendheid begaan, en “zonde” (d.w.z. doelmissie) kan het gevolg zijn van iemands aangeboren tekortkomingen, maar “ongerechtigheid” is iets waardoor men schuld op zich laadt, waarvoor men straf verdient en dat de bedrjver kan worden aangerekend. Ook dáárvóór zou de HEERE binnen zeventig weken een oplossing brengen. Over de Messias schreef de apostel Paulus:

“Hem heeft God gesteld tot een genadetroon [Gr. *hilasterion*, d.w.z. verzoendeksel, vgl. Hebr. 9:5] door <het> geloof, in Zijn bloed, tot betoning van Zijn gerechtigheid wegens het voorbij laten gaan van de zonden die tevoren hadden plaatsgevonden onder de verdraagzaamheid van God; tot betoning van Zijn gerechtigheid in de tegenwoordige tijd, opdat Hij rechtvaardig is en hem rechtvaardigt die op grond van geloof in Jezus is” (Rom. 3:25-26)

En de schrijver van de Hebreeënbrief merkt over de Zoon van God op:

“Daarom moest Hij in alles aan Zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en trouw hogepriester zou zijn in de dingen die God betreffen, om voor de zonden van het volk verzoening te doen” (Hebr. 2:17)

In de oorspronkelijke tekst van Hebr. 2:17 staat: “om de zonden van het volk te bedekken” (Gr. *hilaskomai*). Israëls hogepriester moest elk jaar opnieuw, op de Grote Verzoendag, het heilige der heiligen van de tabernakel of de tempel binnengaan met bloed dat hij offerde voor zichzelf en voor de afdwalingen van het volk (Hebr. 9:7), maar Christus is eens voor altijd ingegaan in het hemels heiligdom, niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met Zijn eigen bloed (Hebr. 9:11-12, 25-26). Op dát moment werd de ongerechtigheid “verzoend” (beter gezegd: bedekt).

Over dit offer van Christus schrijft de apostel Johannes:

“En als iemand zondigt, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, [de] Rechtvaardige; en Hij is [het] zoenoffer (“de bedekking”, Gr. *hilasmos*) voor onze zonden; en niet voor onze [zonden] alleen, maar ook voor de hele wereld” (1 Joh. 2:2)

“Hierin is de liefde, niet dat wij God hebben liefgehad, maar dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon heeft gezonden als zoenoffer (als “bedekking”, Gr. *hilasmos*) voor onze zonden” (1 Joh. 4:10)

Volgens Hebr. 2:17, 9:11-12, 9:25-26, 1 Joh.2:2 en 4:10 werd de ongerechtigheid bedekt toen Christus met Zijn eigen bloed het hemels heiligdom binnenging. Zijn hemelvaart was de werkelijkheid waarnaar de schaduwen van de Grote Verzoendag vooruitwezen.

Eeuwige gerechtigheid brengen

Nadat de engel tegen Daniël had gezegd dat de HERE aan drie dingen een einde zou maken, noemde hij drie andere dingen die de Schepper tot stand zou brengen. Ten eerste zou Hij “een eeuwige gerechtigheid aanbrengen”. In het Hebreeuws van Dan. 9:24 staat: “gerechtigheid van [de] eeuwen”.

Ook deze voorzegging is door de Here Jezus vervuld. Paulus schreef: “*Maar nu is... gerechtigheid van God geopenbaard... namelijk gerechtigheid van God door geloof in (Gr. van) Jezus Christus*” (Rom. 3:21-22). In deze tekst betekent het woord “nu”: “nu Christus Zijn bloed heeft gestort” (Rom.3:25, vgl. 2 Kor. 5:21). Omdat de gerechtigheid waar Paulus over spreekt, “gerechtigheid van [en uit] God” is (Rom. 3:21, Fil. 3:9), is ze per definitie eeuwig (vgl. Jes. 51:8). Wie “de overvloed van de genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen zullen in [het] leven regeren door de Ene, Jezus Christus” (Rom. 5:17,21). Christus Jezus is voor ons geworden: gerechtigheid (1 Kor. 1:30). De naam van de Messias luidt: “de HERE onze gerechtigheid” (Jer. 23:6). Hij is “voor allen die Hem gehoorzamen een oorzaak van eeuwige behoudenis geworden” (Hebr. 5:9). De Zoon is “tot in eeuwigheid volmaakt” (Hebr. 7:28). Hij heeft een “eeuwige verlossing verworven” (Hebr. 9:12) en “door één offerande voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden” (Hebr. 10:14).

De “eeuwige gerechtigheid” waarover de engel sprak is door de Messias “gebracht”.

Gezicht en profeet verzegelen

Wat de HERE binnen zeventig “weken” ook zou doen, was “gezicht en profeet verzegelen” (Dan. 9:24). In verband met profetie zou het werkwoord “verzegelen” verschillende dingen kunnen betekenen:

1. Aan gezicht en profeet *een waarmerk hechten* (om de echtheid ervan te bewijzen). Door te laten gebeuren wat er is voorzien, kan de HEERE een profetie bezegelen. Wie aanneemt wat iemand zegt, “bezegelt” daarmee dat die persoon waarachtig is (Joh. 3:33). De apostel Paulus schreef aan de christenen in Rome, dat de Messias “een dienstknecht van [de] besnijdenis geworden is ter wille van [de] waarheid van God, om de beloften van de vaders te *bevestigen*”, dat wil zeggen: die in vervulling te doen gaan (Rom. 15:8). “Want hoeveel beloften van God er ook zijn, in Hem [d.i. in Christus]

is het ja; daarom is ook door Hem het amen, tot heerlijkheid van God door ons" (2 Kor. 1:20). De HERE heeft "gezicht" (de verschijning van Gabriël) en "profeet" (Daniël die hiervan verslag deed) verzegeld door Jeruzalem binnen zeven weken te doen herbouwen, na nogmaals 62 weken een gezalfde te doen optreden en die gezalfde na een halve week te doen "afsnijden" om een nieuw verbond van kracht te laten worden (Dan. 9:25-26).

2. Gezicht en profeet verzegelen door het tijdperk van de profetie *af te sluiten*. Het vleesgeworden Woord (Joh. 1:14) was in bepaald opzicht de afsluiting van het spreken van God tot Israël: "Nadat God vroeger vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had in de profeten, heeft Hij in [het] laatst van deze dagen tot ons gesproken in [de] Zoon" (Hebr. 1:1).

3. Gezicht en profeet *toesluiten*, d.w.z. hun boodschap ontoegankelijk maken. Ook dát gebeurde tijdens het leven van de Here Jezus. In de boekrol van Jesaja staat:

"Maak het hart van dit volk vet, maak zijn oren doof en doe zijn ogen dichtklevan, opdat het met zijn ogen niet zie en met zijn oren niet hore en opdat zijn hart niet versta, zodat het zich niet bekere en genezen worde" (Jes. 6:10).

Deze profetie wordt in het Nieuwe Testament op Israël betrokken (Matth. 13:14-15, Mark. 4:12, Luk. 8:10, Joh. 12:40, Hand. 28:26-27). De profeet zei bovendien:

"Want de HERE heeft een geest van diepe slaap over u uitgestort en Hij heeft uw ogen, de profeten, *toegesloten* en uw hoofden, de zieners, *omhuld*. Zo werd het gezicht van dit alles voor u als de woorden van een verzegeld boek, dat men aan iemand geeft, die lezen kan, terwijl men zegt: Lees dit eens, maar hij antwoordt: Ik kan niet, want het is verzegeld. Of het boek wordt gegeven aan iemand die niet lezen kan, terwijl men zegt: Lees dit eens; maar hij antwoordt: Ik kan niet lezen. En de HERE zeide: Omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar; de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan" (Jes. 29:10-14).

Ook deze voorzegging wordt in het Nieuwe Testament op het ongelovige Israël betrokken (Rom. 11:8, Matth. 15:8-9, Mark. 7:6-7, 1 Kor. 1:19).

Uit het Nieuwe Testament blijkt, dat de verzegeling waarover de engel sprak tijdens het leven van de Here Jezus heeft plaatsgevonden, hoe we het woord "verzegelen" ook opvatten.

Iets allerheiligst zalven

Binnen zeventig weken zou de HEERE ook “de heiligheid der heiligheden zalven” (of: een heilige der heiligen zalven). Het achterste vertrek van de tempel in Jeruzalem heette het “heilige der heiligen”, omdat dit het allerheiligst was, de plaats waar God troonde boven het verzoendeksel. Gabriël sprak echter niet over “**het** heilige der heiligen”, maar over “**een** heilige der heiligen”. Zijn voorzegging had niet betrekking op het *bekende* “heilige der heiligen” (het achterste vertrek in de tempel), maar op “iets allerheiligst”. In Dan. 9:24 ontbreekt het bepaald lidwoord.

Van het werkwoord “zalven” (Dan.9:24) is het zelfstandig naamwoord “gezalvde” (Dan.9:25 en 26) afgeleid. Het ligt voor de hand dat het woord “zalven”, dat in Gabriëls profetie drie maal voorkomt, steeds dezelfde betekenis heeft. Het “allerheiligste” uit vers 24 zou vermoedelijk net zo worden gezalvd als de “Gezalvde” uit de verzen 25 en 26.

In het Oude Testament wordt dikwijls gesproken over de zalving van personen. Priesters en koningen werden bij de aanvang van hun dienst gezalvd. De profeet Elisa werd door zijn voorganger gezalvd¹⁸. Behalve personen werden er ook voorwerpen met zalfolie overgoten. Dat gebeurde bij voorbeeld met een opgerichte gedenksteen, met graanproducten die geofferd werden, met een altaar, een wasvat, en de hele tent der samenkomst, als die werden gewijd aan de dienst van de HEERE¹⁹. Mozes kreeg ooit de volgende opdracht: “Ook zult gij het brandofferaltaar *zalven* met al zijn gerei; zo zult gij het *heiligen*, en het altaar zal *allerheiligst* zijn” (Exod. 40:10). Dezelfde Hebreeuwse uitdrukking als in Dan. 9:24 (*kadosh kadoshim*, “een heilige der heiligen”, d.w.z. “iets allerheiligst”) vinden we in Exod. 40:10.

Bij de “Gezalvde” in de verzen 25 en 26 moeten we denken aan een persoon. Immers, deze Gezalvde wordt *vorst* genoemd. Bovendien wordt er in vs. 25 over het “afsnijden”

¹⁸ Zie voor de zalving van priesters: Exod. 28:41, 29:7, 30:30, 40:13, 40:15; Lev. 6:20, 7:36, 8:12, 16:32; Num. 3:3, 35:25. Van koningen: Richt. 9:8, 9:15; 1 Sam. 9:16, 10:1, 15:1, 15:17, 16:3, 16:12-13; 2 Sam. 2:4, 2:7, 3:39, 5:3, 5:17, 12:7, 19:10; 1 Kon. 1:34, 1:39, 1:45, 5:1, 19:15-16; 2 Kon. 9:3, 9:6, 9:12, 11:12, 23:30; 1 Kron. 11:3, 14:8, 29:22; 2 Kron. 22:7, 23:11; Psa. 45:7, 89:20. Van een profeet: 1 Kon. 19:16.

¹⁹ Zie voor de zalving van een gedenksteen: Gen. 31:13. Van geofferde graanproducten: Exod. 29:2, Lev. 2:4, 7:12; Num. 6:15. Van een altaar: Exod. 29:36, 40:10; Lev. 8:11; Num. 7:10, 7:84, 7:88. Van het wasvat: Exod. 40:11, Lev. 8:11. Van de tent der samenkomst: Exod. 30:26, 40:9; Lev. 8:10, Num. 7:1. Niet elke zalving had een godsdienstige betekenis. Men kon zijn (leren?) schild zalven (Jes. 21:5) om dit in goede staat te houden, zijn huis met oker “zalven” om dit een kleur te geven (Jer. 22:14) en zijn lichaam zalven om uitdroging van de huid te voorkomen (Amos 6:6).

van deze Gezalfde gesproken, “zonder dat *hij* iets heeft”. Ook daaruit blijkt dat de engel sprak over een persoon.

Bij “een heilige der heiligen” (of: iets allerheiligst) kan het echter niet gaan om een persoon. De uitdrukking wijst op een voorwerp, zoals een altaar of een heiligdom, of op een groep met een bijzondere functie. Een rooms-katholieke schrijver zou de orde van de Jezuïeten bijvoorbeeld kunnen aanduiden als “iets allerheiligst”. Deze orde is (volgens zo’n schrijver) namelijk aan Christus gewijd.

In het Nieuwe Testament wordt van de Here Jezus gezegd, dat God Hem had gezalfd. In de synagoge van Nazareth las Hij een profetie van Jesaja en betrok die op zichzelf:

“[De] Geest van [de] Heer is op Mij, doordat Hij Mij heeft *gezalfd* om aan armen het evangelie te verkondigen: Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te prediken en aan blinden [het] gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijlating, om te prediken [het] aangename jaar van [de] Heer” (Luk. 4:18-19, Jes. 61:1-2).

De apostelen spraken over: “Uw heilige knecht Jezus, die U hebt *gezalfd*” (Hand. 4:27). En Petrus legde dit als volgt uit: “U weet wat er is gebeurd door heel Judéa... [met] Jezus van Nazareth, hoe God Hem heeft *gezalfd* met [de] Heilige Geest en met kracht. Hij is [het land] doorgegaan, terwijl Hij goeddeed en allen gezond maakte die door de duivel waren overweldigd, want God was met Hem” (Hand. 10:37-38). Psalm 45 wordt in het Nieuwe Testament op de Messias betrokken. God “heeft Hem *gezalfd* met vreugdeolie boven Zijn metgezellen” (Heb. 1:9, Psa. 45:7-8).

Bij de Gezalfde die in Dan. 9:26 wordt genoemd, mogen we dus aan de Here Jezus denken. Zijn zalving “met heilige Geest en met kracht” wordt in het Nieuwe Testament vermeld, en nadat Hij was opgestaan uit de doden werd er “iets” op dezelfde manier gezalfd als Hij. Aan de gemeente van Korinthe schreef Paulus, dat God “ons heeft gezalfd”, ons heeft “verzegeld” en “het onderpand van de Geest in onze harten heeft gegeven” (2 Kor. 1:21). En Johannes schreef aan zijn gelovige volksgenoten:

“.. u hebt [de] zalving vanwege de Heilige en u weet alles” (1 Joh. 2:20)

“En wat u betreft, de zalving die u van Hem ontvangen hebt, blijft in u” (1 Joh. 2:27)

“Maar zoals Zijn zalving u over alles leert, en wáár is en geen leugen, en zoals zij u geleerd heeft, blijft u in Hem” (1 Joh. 2:27)

De zalving van de gelovige gemeente wordt net als de zalving van de Messias in de Bijbel vier maal vermeld. De gelovigen die God heeft uitverkoren zijn vanwege deze zalving “iets allerheiligst”.

“Weet u niet, dat u Gods tempel bent en dat de Geest van God in u woont? Als iemand de tempel van God verderft, God zal hem verderven. Want de tempel van God is heilig, en dat bent u” (1 Kor. 3:16-17, vgl. 1 Kor. 6:19)

“Want wij zijn [de] tempel van [de] levende God, zoals God gezegd heeft: Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn” (2 Kor. 6:16)

“Dus bent u [gelovigen uit de volken] geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar u bent medeburgers van de heiligen [d.w.z. de gelovigen uit Israël] en huisgenoten van God, opgebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus zelf hoeksteen is, in Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, opgroeit tot een heilige tempel in [de] Heer; in Wie ook u mee opgebouwd wordt tot een woonplaats van God in [de] Geest” (Efe. 2:19-22)

“U wordt ook zelf als levende stenen gebouwd, als een geestelijk huis tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus” (1 Petr. 2:5).

In de Bijbel wordt de Gemeente aangeduid als: “Gods tempel”, “de tempel van God”, “de tempel van de levende God”, “een heilige tempel in de Heer”, “een woonplaats van God in geest” (d.w.z. van geestelijke aard), en “een geestelijk huis”. Bij het “zalven van iets allerheiligst” mogen we aan de vorming van deze (blijvende) tempel denken.

Op grond van het bovenstaande kunnen we profetie en vervulling als volgt in een schema samenvatten:

Profetie (Dan. 9:24)	Vervulling
De overtreding sluiten.	Tijdperk van de wet afsluiten door de schuldbrief aan het kruis te nagelen (Kol. 2:14; Tit. 2:11).
De zonden verzegelen.	Voor onze rechtvaardiging de Messias opwekken (Rom. 4:25, 1 Kor. 15:17-20)
De ongerechtigheid bedekken.	Het bloed van een volmaakt Lam als zoenoffer voor de hele wereld in het hemels heiligdom brengen (Hebr. 9:11-12, 25-26; 1 Joh. 2:2. 4:10)
Eeuwige gerechtigheid brengen.	“Gerechtigheid van God door geloof van Jezus Christus” doen verschijnen (Rom. 3:21-22)
Gezicht en profeet verzegelen.	Door het vleesgeworden Woord iedere belofte bevestigen (Rom. 15:8, 2 Kor. 1:20)
Iets allerheiligst zalven.	Een “woonplaats van God in [de] geest” scheppen (1 Kor. 3:16-17, 2 Kor. 6:16, Efe. 2:22, 1 Petr. 2:5)

* * * * *